Principiul evoluției către absolut

On Decembrie 18, 2012

Oferă un sens și o continuitate propriei tale transformări, fără să-ți salți știința la o înălțime care ți-ar putea periclita menirea de a fi Om.

Se afirmă că totul este posibil, că ceea ce este ireal poate deveni real. Şi invers. Ceea ce este real, poate fi, de fapt, ireal.

Câteodată, deșteptându-mă dimineața, mă cuprindea o teamă nebună și nu-mi venea să deschid ochii. O lovitură puternică, de pedeapsă, dată insistențelor mele de a înțelege ceea ce părea de neînțeles. Ca o repercusiune a curiozității mele față de tot ceea ce era în jurul meu, față de tot ce era formă nouă, față de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernau timpul, Omul și viața.

Mă copleșea amintirea acelei nopți când fusesem trezit deodată, ca la auzul unui tunet înfiorător, de o străfulgerare de luciditate... din nou nu aveam altă dorință decât aceea de-a descifra complexitatea fenomenului. De parcă m-aș fi aflat în mijlocul unei fantasmagorii și ceea ce simțeam era pur și simplu efectul coșmarului din somnul greu care este viața.

Ca și cum cineva coborât dintr-o lume mai avansată decât a mea, a noastră, a muritorilor, cineva asemeni ființelor superioare nouă, având știința binelui și a răului, a timpului și a vieții, unicul posesor al cunoștințelor din toate sferele cunoașterii, săvârșitor al tuturor tainelor lumii și ale universului, cu toate elementele care țin de formarea lor, - mi-ar fi făcut rezumatul tuturor adevărurilor care până astăzi n-au fost descoperite și revelate.

Leadership: Îți poți pune în valoare capacitatea ta de a construi o imagine de sine favorabilă ghidându-te conform legii: *"Dacă știi totul, nu ești decât la jumătatea drumului tău"* ?

În acea stare dintre somn și realitate, credeam că am înțeles totul. Părea, dintr-o dată, că am devenit un Atlas al celor mai adânci taine, deținător al tuturor celor văzute și nevăzute, putând a explica, a da o armonie și un sens tuturor legilor care sunt în toate.

Dar ceva stăruia în mine, ceva mă frământa, mă descuraja în toată această matrice a revelațiilor care mă întreceau intelectual. Cuvintele lui Alexandre Dumas, cuvintele acestea încărcate cu atâta luare de seamă, băteau cu insistență la ușa gândurilor mele, limitându-mi orizontul de înțelegere:

"În ziua în care omul va cunoaște aceste legi și le va respecta, se va elibera de datoria lui. Şi, cum această datorie este moartea, omul va deveni nemuritor. A crea și a nu mai muri, nu este latura ideală a științei? Căci știința este rivala lui Dumnezeu.

Dacă omul ar cunoaște misterul tuturor lucrurilor aflate pe lume, el ar putea susține teorii de necombătut în fața divinității înseși. Dumnezeu îi va răspunde:

- Dacă știi totul, nu ești decât la jumătatea drumului tău; acuma creează un vierme sau o stea și vei fi egalul meu. "

Era mai bine să nu știu totul, să-mi accept limitele și să merg mai departe cu mine însămi, în prezentul care era cel mai important. Să devin omul care trebuia să fiu, omul simplu, nu unul sofisticat, atât de greu de înțeles. Să rămân același, omul care iubește viața și micile ei miracole. Şi o trăiește cu demnitate și bucurie. Doar atât, să fiu om. Nici mai mult nici mai puțin.

Leadership: Ţi-ai propus să stabilești sursele cunoașterii autentice și să determini valoarea cunoștințelor tale prin raportare la o experiență de sine care îți dă un nou tip de trăire?

A avea acces la întreaga știință, a porni în căutarea ei și a ți-o însuși pe deplin, ca pe-o comoară închisă cu peceți, este o îndeletnicire foarte rentabilă. Şi foarte căutată cu precădere în rândul celor mai erudiți oameni. Dar numărul acestor căutători spre absolut, al acestor *sobresaliente* care nu se opresc niciodată din creștere, se ridică tot mai mult, ca valurile mării, pe o plajă pustie. Căci rareori se întâmplă, în sânul omenirii, ca un ins să fie mai mult decât ceea ce i-a fost dat, oricât de entuziast ar fi în căutările sale.

Mecanismul care înlesnește puternic legătura om-leadership, funcționează în baza a două componente: știința și cunoașterea. Ştiința de a deveni cine vrei să fii și cunoașterea de a-ți gestiona noul statut, personalitatea nou formată. Dar acestor două componente le lipsește, categoric, a treia: echilibrul. Iar echilibrul este dat de „mesajul din sticla" adusă de valurile vieții.

Când mergi prea departe cu cercetarea necunoscutului, când amesteci prea multă știință și cunoaștere în practicile tale, ai toate șansele să naufragiezi cândva pe o insulă pustie. Singurul tău ajutor, singura ta șansă de revenire la normal, este mesajul din sticlă: " *Întoarce-te la tine. Întoarce-te la viață.* " - un răgaz al reînnoirii tale, o pauză între cele două reprize: a căutării și a îndoielii, a cunoașterii totale și a încercării de a regăsi bunul cel mai de preț: starea de satisfacție.

Leadership: Îndrăznești să compui o lucrare de o indubitabilă calitate și coerență, în care sunt trecute cele mai importante momente din viața ta, într-o interpretare care pune în lumină revelațiile științei care te motivează?

Leadershipul, l-am definit la unul din webinarii ca un ansamblu de procedee, mijloace bine definite și transmisibile, destinate să ducă, în condiții de abordare corectă, la rezultate optime. Totodată leadershipul este compus dintr-un set de transformări de situații și decizii, de faze, de relații, menite să asigure o dezvoltare durabilă a societății. Deci, reprezintă o pârghie în realizarea unei înțelegeri între cele două laturi: dimensiunea umană și cea social-economică.

Până astăzi, termenul de leadership s-a resimțit de pe urma întrebuințării sale în câmpul unei aprecieri morale, cognitive, uneori greșite, a personalității celor ajunși în funcții înalte, privitoare și la nivelul de pregătire a acestora. Pentru multă lume, leadership înseamnă a executa cu abilitate anumite operațiuni, misiuni, potrivit unui ansamblu de norme unanim acceptate.

Pentru mine, foarte pe scurt, leadership înseamnă transformare.

Iar transformarea începe cu tine însuți, plecând de la punctul prezent, și ajungând până la punctul maxim de evoluție. Iar acest punct maxim de evoluție, ca un râu care se scurge în mare, înaintează odată cu fluxul de știință și cunoaștere pe care îl acumulezi, odată cu fluxul continuu dintre a primi și a da mai departe, între a accepta că ești în aceeași barcă cu restul lumii și a respinge cu tot dinadinsul că ești diferit.

O punte între evoluție și crah, echilibru perfect între " *a fi* " și *"a deveni* ", intersectând mai multe arii ale vieții, este hotărâtoare pentru "Omul" din tine.

A fi om, așa cum te-a plăsmuit natura, nu un robot, nu o ființă "laterală", superioară prin iscusința cu care mânuiește știința și cunoștințele avansate din vreun domeniu sau altul, este o artă pe care unii, deși sunt ființe umane, nu o stăpânesc. A fi "Om" este prima cerință a leadershipului îndreptat spre drumul cel mai bun.

Singura lucrare de calitate pe care o poți compune din revelațiile științei apelate în momentele cheie ale vieții este o consecință a renunțării la ceea ce e absolut necesar să faci cu ceea ce știi și să te concentrezi la ceea ce simți despre ceea ce știi în momentul prezent.

Principiul evoluției către absolut aduce în prim plan acea minimalizare a valorii omului, a celuia care nu reușește să dea *une signification merveilleuse* vieții sale. Dar care, mânat de cele mai adânci imbolduri, inspirat de cele mai puternice idealuri, încearcă să atingă Gloria încununându-se cu laurii superiorității.

Insiști a înțelege ceea ce pare de neînțeles? "Omul din tine" este o consecință a curiozității tale față de tot ceea ce te înconjoară, față de legile într-o stare continuă de schimbare care guvernează lumea?

Îți accepți limitele și mergi mai departe cu tine însăți, în prezentul care este cel mai important? Sau tinzi să fii asemenea unei ființe superioare, a cărei întreagă, singură bogăție este știința?

Ceea ce dă preț vieții este obiceiul de a te retrage mereu din imperiul aparențelor păstrate între imperativele științei și sentimentul prevenitor al limitărilor gândirii abstracte, încercând să te ridici la esențe.

Ești un om care se îndreaptă spre propria condamnare, încercând să înțeleagă absolut totul, făcând abstracție de bogățiile vieții? Sau ești omul care iubește viața și micile ei miracole, și o trăiește cu demnitate și bucurie?

Oprește-te la jumătatea drumului. Nu continua să urci până acolo unde nu ți-a fost dat să ajungi. Oferă un sens și o continuitate propriei tale transformări, fără să-ți salți știința la o înălțime care ți-ar putea periclita menirea de a fi "Om".

P.S. Numai atunci când vom ști să întrebuințăm cu adevărat viața, numai atunci când viața își va deschide porțile grele ale imensei sale rațiuni, numai atunci când vom învăța să ne însușim splendida mecanică a timpului, cu toate dimensiunile sale, cu toate formele sale care se învârt, se rostogolesc și se rotesc impunând noi granițe și noi orizonturi - numai atunci se va micșora distanța care ne desparte de adevărurile neștiute, numai atunci vom putea înțelege pe deplin, sau cel puțin vom putea întrezări răspunsul la marile mistere ale omului și ale universului.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-evolutiei-catre-absolut.html